

Dinsdag, 23 juli 1985

GEESTELIJKE MILIEUVERVUILING

Daar is een hele boel over te zeggen. Geestelijke milieuvervuiling bestaat in uw wereld naast geestelijke elementen die haast onvermijdelijk blijven, hoofdzakelijk uit een mentaal vervuilingproces dat de geestelijke processen van de mens nog altijd in de war kan brengen.

Wanneer u regelmatig de radiodiscussies, de televisiediscussies, de manier waarop het nieuws wordt gebracht bekijkt, dan ziet u dat er een bepaalde tendens in zit. Die tendens heeft niets te maken met de werkelijkheid, ook al is ze er op gebaseerd. Het wordt u aangepreacht, dat u de werkelijkheid op één bepaalde manier moet zien. Dat noem ik al een geestelijke milieuvervuiling, want we leven in een werkelijkheid die voortdurend door onszelf wordt geïnterpreteerd. Dat wil zeggen, dat we de feiten te eenzijdig benaderen en meestal onjuist inschatten. Ook wanneer u wetenschappelijk te werk gaat spelen die aspecten een rol.

Wanneer iemand ons dan bovendien nog gaat beleren, dat wij bepaalde symptomen in de maatschappij, bepaalde ontwikkelingen alleen op deze of gene manier moeten uitleggen, dan wordt het ons daardoor nog moeilijker gemaakt om te leven met de werkelijkheid.

Geestelijk hebben we ook zoiets. De meesten van u hebben wel gehoord van geesten en geesten uit het duister, uit schaduwland, aardgebonden en wat dies meer zij. Wanneer iemand in het duister verkeert dan leeft hij in feite in een zeer beperkte wereld. Al datgene wat niet past bij zijn ik-concept en eventuele emoties dat ontkent hij. In zo'n benauwde wereld probeer je dan toch nog weer enkele belevingen te krijgen. Dat is dan heel vaak of het uitleven van een emotie die hem beheerst dan wel het zoeken naar een herhaling van ervaringen die in de stof voor jou als belangrijk of juist wordt gezien. Wanneer een dergelijke entiteit nu iemand ontmoet die een beetje harmonisch met hem is dan zal hij ongetwijfeld proberen zo iemand te beïnvloeden. Bijvoorbeeld, iemand drinkt. Er komen genotgolven, dus ik deel daarin een beetje als duistere geest. Laten we hem nog een glaasje laten nemen en nog één. Op deze wijze kan iemand die eigenlijk een matig drinker is tot alcoholist worden, alleen door een dergelijke aankleving.

Een aardgebonden geest weet geen raad met zichzelf. Hij raakt meestal onbewust verward in de aura van de mens. Daardoor gaat hij persoonlijkheden als het ware alterneren. De aanhechter weet niet wat hij doet, maar hij probeert gewoon zichzelf te zijn, zichzelf te uiten. Hij probeert als het ware de vreemde impulsen die hem voortdurend bereiken opzij te schuiven. We krijgen dan te maken met een soort gespletenheid van de persoonlijkheid. Iets wat mensen ook kan overkomen, onderdrukking van een deel van de persoonlijkheid. Dat komt veel voor.

Je vraagt je verder af wat de geestelijke belangen zijn. Wanneer u een geest bekijkt dan hebt u niet te maken met een werkelijke eenheid. U hebt eerder te maken met een soort Chinese puzzel waarbinnen elk voertuig nog weer een reeks andere voertuigen schuilgaat. De buitenkant is steeds het laatste voertuig, maar wat er in zit heeft allemaal zijn werkingen en zijn invloeden.

Wanneer nu op één punt van de voertuigen wordt beïnvloed dan zal dat invloed uitoefenen op de mogelijkheden van de gehele reeks. Een geestelijke vervuiling kan ontstaan doordat iemand één van die voertuigen kan beïnvloeden. Daardoor is het niet meer mogelijk op aarde reëel te reageren. Daaruit kunnen allerlei waanvoorstellingen voort komen. Het is ook heel goed mogelijk, dat je gewoon met ditzelfde aspect beïnvloed wordt door bepaalde stralingen. Wanneer u denkt aan een levenslichaam, dan is dit ondermeer gevoelig voor bepaalde magnetische invloeden. Het is voor bepaalde stralingsvelden, dus niet voor straling zelf, eveneens aanspreekbaar.

Hebben we te maken met een astraal voertuig dan kan dat worden beïnvloed door allerlei uitstralingen, zoals die van een televisie bijvoorbeeld. Normalerweise is dat allemaal niet zo erg, maar op het ogenblik, dat je zelf al wat onevenwichtig bent en je ik-voorstelling een

beetje aan het wankelen is gebracht dan kunnen dergelijke invloeden er wel degelijk voor zorgen, dat je helemaal in de war raakt.

Er zijn mensen die mediteren. Bij deze meditatie speelt ook heel vaak het astraal, levenslichaam het zogenaamde etherisch dubbel een rol. Etherisch dubbel en levenslichaam zijn nauw met elkaar verwant. Wanneer er nu uw de buurt een stralingsbron is, of dat nu een magnetische stralingsbron is of gewoon een hoogspanningsleiding (ook dat kan zelfs nog) dan zal daardoor een beïnvloeding plaatsvinden van zowel het astraal als zeer waarschijnlijk ook het levenslichaam. Daardoor ben je niet meer in staat de juiste contacten innerlijk te bereiken. Er is een stoorzender. Het beeld wat je krijgt van je innerlijk is vervormd, verwrongen.

Het zal duidelijk zijn, dat je daar weinig aan hebt. Er zijn natuurlijk ook nog zoveel andere dingen, laten we dat even voorop stellen. Je kunt deze toch ook wel als een soort geestelijke beleving zien. Wat moet je denken van iemand die zegt: dit is de waarheid. Ik weet het. Het staat geschreven en zo moet je het begrijpen. Elke andere benadering ervan is zondig, schuldig, onaanvaardbaar. Zo iemand zegt dan nog verder, dat hij uitgaat van een geloofsaanvaarding. Hij interpreteert die geloofsaanvaarding op zijn manier. Een ander mag daar niet zelf over denken, je mag niet ervaren wat je werkelijk gelooft of gevoelt. Je hebt je maar aan zijn formulering te houden.

Een hele hoop mensen die in zo'n godsdienstig web, het kan net zo goed een sekte zijn of een officieel erkende kerk, wordt daardoor de mogelijkheid ontnomen om zelfstandig te leven en te denken. Er is ongetwijfeld een God, maar wat die God precies is weten we niet. We kunnen ook niet precies zeggen wat die God doet en zelfs niet wat die God precies wil. We kunnen het alleen maar voelen. Al hetgeen onze redelijke vermogens, onze redelijke inhouden te boven gaat wordt emotioneel aangetoond.

Wanneer die emoties beelden naar voren brengen die niet in overeenstemming zijn met de leerstukken van al degenen die het allemaal zo goed weten, de pausen, de theologen, de goeroes en noem ze maar op, wat dan? Dan moet ik mij buiten een gemeenschap plaatsen waarin ik steun zoek. Dat doe ik maar niet zo snel. Of ik moet mijzelf beroven van de mogelijkheid mijn innerlijke werkelijkheid langzaam maar zeker te kennen, te concretiseren en zelfs op bepaalde punten althans redelijk te benaderen.

Het wil zeggen, dat die hele innerlijke waarheid die er in een mens leeft, dat innerlijke licht, die innerlijke kracht die er in een mens bestaat, wordt verwrongen, wordt vervormd en soms tijdelijk wordt afgesneden. Als dat geen vervuiling is dan weet ik het niet. Dat heb je natuurlijk met politiek ook. Er zijn mensen die zeggen, dat dit politieke systeem het beste is. Mogen ze echter een ander het recht ontnemen die zeggen, dat het op een andere manier misschien beter gaat? Neen.

Kijk naar wat er op het ogenblik in Zuid Afrika gebeurt. Ik kan de mensen, zeker de blanken, daar heel goed begrijpen. Er is iets gaande wat zich helemaal aan hun invloed onttrekt. Zelfs met de beste bedoelingen kunnen ze er nu niets meer van maken. Wat doen ze nu? In plaats van zich af te vragen wat de werkelijkheid is die leeft onder de gekleurde bevolking zeggen ze: neen, het is onze werkelijkheid, we zullen die met alle wapenen, met alle machtsmiddelen handhaven. Hierdoor ontnemen ze ook de kleurling de mogelijkheid om van de blanken nog te leren. De kleurling wil de blanke niet meer en dat wil zeggen, dat ze ook het blanke denken voor een groot gedeelte verwerpen. Als ze al iets hebben overgenomen van de denktrant bouwen ze dat onmiddellijk om tot hun eigen wijze van denken.

Het valt nu misschien nog niet zo erg op. Als je rekening houdt met de theologische benadering van bisschop Tutu dan zul je tot de conclusie komen, dat hij heel erg sterk afwijkt van wat zijn Europese confraters denken.

Die mensen worden vervreemd van zaken die voor hen belangrijk zijn. Ze worden in een sfeer gedrongen van toenemende haat, dat wil zeggen een blindheid tegen een aantal aspecten van het menszijn en het leven. Bij de blanken is het precies hetzelfde. Er is angst, er is een toenemende haat, er is een gewelddadigheid die niet meer verantwoord kan worden uit zuivere humanitaire, uit Christelijke of andere grondslagen. En ze weten het innerlijk, maar ze kunnen niet anders meer. Denkt u niet, dat hier een soort algemene verkrachting gaande is van alle geestelijke waarden waaruit de mens uiteindelijk dient te leven? De grootste waarde in het menselijk leven heet de vrijheid van denken. De vrijheid van handelen blijft beperkt door milieu, omstandigheden, door niet berekenbare zaken.

Maar het denken, dat innerlijk voortdurend bezig zijn met jezelf of met de wereld dat is het proces waardoor bewustwording tot stand komt. Elke aantasting van dit proces, hoe dan ook, betekent een vermindering van de mens in zijn gedrag. Gelijktijdig betekent het een vermindering van zijn geestelijke kwaliteiten en geestelijke mogelijkheid.

❖ *Door deze disharmonie vindt daar toch ook een bewustwording plaats?*

Uiteindelijk wel. Bewustwording is uiteindelijk onvermijdelijk. Het is echter niet alleen een omweg, maar ook een terugvallen. Terugvallen in een ander gedragspatroon. Als we zien, dat de moderne samenleving gelijktijdig een vorm van grotere sociale regeling en onmenselijking in verhouding omvat dan moeten we ons afvragen of die regeling dan wel zo goed zijn. Ze pakken zoveel onmenselijke elementen in de mens. Er zal natuurlijk weer een tijd komen waarin toch die menselijke verhoudingen weer op een juistere wijze gaan bestaan. Zou het echter niet veel beter zijn wanneer ze reeds nu zouden kunnen bestaan? Het is niet alleen een verschuiving van waarden, dat betekent een verschuiving van de gehele bewustwordingscyclus.

❖ *Kunnen wij er iets aan doen. Bijvoorbeeld door positieve gedachtekracht?*

Als iemand doof is kun je hem dan toezingen? Dat kun je natuurlijk, de vraag is alleen of hij er op reageert. Dit is ongeveer dezelfde situatie.

U moet zich het geheel zo voorstellen. Het is maar een benadering; elke redelijke benadering van de totaliteit is uiteraard der zaak ergens onvolledig. Het geheel is een perfectie, een soort volmaaktheid. Daarin is alles in evenwicht. Alle delen afzonderlijk hoeven niet in evenwicht te zijn. De delen zullen door hun eigen onevenwichtigheid een compensatie vormen voor de onevenwichtigheden van andere delen. Daardoor ontstaat er een geheel van evenwicht waardoor alle delen als het ware opgenomen zijn op een perfecte wijze binnen de totaliteit. Wanneer u nu even verder denkt dan zult u begrijpen, dat wanneer we de bewustwordingsontwikkeling die altijd te maken heeft met het erkennen van onevenwichtigheden en het pogen om die te compenseren ineens veranderen door eenzijdigheden. Wat gebeurt er? Dan zijn wij niet alleen degenen die ineens een heel andere onevenwichtigheid krijgen, maar binnen het geheel moeten allerlei wijzigingen plaatsvinden om weer onze onevenwichtigheden zo te compenseren dat het geheel kan bestaan en zich naar een bewuste erkenning van zichzelf kan toewerken.

Dat is het grote probleem bij al deze dingen. We kunnen natuurlijk zeggen, dat we positief moeten denken. Dat raad ik u altijd aan. Een mens die probeert positief te denken is zich althans niet meer van zijn eigen negativisme bewust. Ook positief denken is vaak gebaseerd op ver- en beoordelingen zonder dat u bij be- en veroordeling de gehele samenhang zelfs maar kent of kunt begrijpen. Uw positief denken geeft in ieder geval innerlijk een evenwicht en de mogelijkheid om in het kader van uw eigen persoonlijke ontwikkeling juist te reageren, dus als het ware beter te passen in het geheel waartoe u behoort. Ik denk, dat dit één van de dingen is waarmee je altijd rekening moet houden. Positieve gedachtekracht kan natuurlijk nooit kwaad. Er zijn echter een heleboel mensen die denken, dat wanneer zij maar positief denken, zij dat kunnen doen naar ieder willekeurig persoon die hij daarvoor maar zou uitkiezen. Een soort paranormale postbezorging dus. Wat is de werkelijkheid? U stuurt gedachten uit. Laten we die gedachten vergelijken met het uitstralen van een radiozender via de antenne. Wie kan dat opvangen? Alleen degene die er al op afgestemd is. Met andere woorden: u kunt al heel moeilijk iemand beïnvloeden die in het geheel van zijn denken, zijn emoties tegengesteld is aan hetgeen u zelf wilt. Heel waarschijnlijk is datgene wat u ziet als positiviteit, in het standpunt van anderen zelfs negativisme. U ziet hoe moeilijk het wordt. Het kan eenvoudig niet allemaal. Wanneer wij proberen positief te werken hebben we in ieder geval één voordeel. Al degenen die positief zijn, vanuit ons standpunt, zullen iets van die gedachtekracht ontvangen. Wanneer ze zich geïsoleerd voelen zullen ze in zich ervaren, dat de eenzaamheid verbroken is. Ze zullen niet zeggen, dat ze tevreden met hun leven zijn, maar ze zullen misschien zeggen, dat ze het nu toch even iets beter kunnen dragen. Daarom is het heel goed om die dingen te doen. U moet echter niet denken, dat u iemand zo kunt veranderen. Dat gaat niet.

Wij leven in een wereld waarin gedachte-uitstralingen overal aanwezig zijn. Gedachte-uitstralingen hebben een veel sterkere invloed dan we gemeenlijk aannemen. Omdat de gedachte-uitstraling niet bewust wordt ontvangen, dat gebeurt alleen bij telepathen, zal de

inkomende straling emotioneel verwerkt worden. Dat wil dus zeggen, dat het gedrag door een stimulering van emoties rationeel worden, onverschillig in welke richting.

Een heel eenvoudig voorbeeld is een voetbalstadion. Een voetbalwedstrijd. De eigen partij komt er niet zo goed af. Roept een supporter: "Als je de bal niet kan krijgen, schop de vent dan het ziekenhuis in." Meerderen zullen dan ook zeggen, dat die vent het ziekenhuis in geschopt moet worden. Dat komt terecht bij een hele hoop mensen die niet eens weten waarover het gaat. Die zien een buurman die ze tot de tegenpartij rekenen en die schoppen ze het ziekenhuis in. Daar komen soms drama's van, zoals onlangs in Brussel. Het andere uiterste zien we ook, bijvoorbeeld bij genezers. Nu wil ik het uitdrukkelijk niet alleen hebben over bedevaartsplaatsen, ofschoon het daar ook gebeurt. Er is een genezer. Iedereen verwacht genezing, iedereen kent genezing. Er zijn mensen die zeggen, dat ze genezing nodig hebben. Ze voelen het direct, ze worden er door gestimuleerd. Zelfs wanneer er feitelijk geen genezende kracht aanwezig zou zijn zullen die zieken zich beter of genezen voelen. Als de genezende kracht er niet was zal terugval betrekkelijk snel volgen, dat is weer een ander punt.

Het is duidelijk. Massaal denken is wel degelijk een aantasting van het bestaan van anderen. Hoe bewuster je bent hoe minder het je kan beïnvloeden omdat je beseft wat er gebeurt. Hoe minder bewust je bent hoe meer je die emoties als je eigen beschouwt. Daardoor ga je reageren op een wijze die in een normale toestand nooit zal kunnen voorkomen. We spreken dan over het affect-handelen.

❖ *Op die manier kun je iemands vrijheid aantasten.*

Dat kun je op die manier, dat wil zeggen niet iemands innerlijke vrijheid. Je kunt echter wel iemands vrijheid van handelen tijdelijk daardoor aantasten. Wanneer dit maatschappelijk bereikt wordt kun je daarmee een situatie bereiken dat iemands handelingsvrijheid zo zeer binnen bepaald patroon wordt gedrongen, dat daardoor zijn feitelijke vrijheid van denken en ervaren en handelen ingeperkt is omdat elke vrije erkenning in hemzelf mogelijk voor hem een aantasting zou betekenen van datgene wat hij zo langzamerhand heeft leren zien als een belangrijk stuk van zijn leven.

U ziet het, het is allemaal erg ingewikkeld. We kunnen natuurlijk zeggen, dat milieuverontreiniging alleen de schuld is van die mensen die geld willen maken en nergens over na denken en die maar vuil storten enzovoort. Daar hebt u wel gelijk in. Maar denkt u nu ook eens anders. Hoeveel mensen zijn bereid om voor een klein voordeel anderen onrecht aan te doen, zeker als dit op een onontdekte manier kan gebeuren of dat het gebeurt op een onaanvaardbare manier gebeurt. Ik denk, dat u zult komen in het Nederland van heden als we dat als voorbeeld nemen tot op ongeveer 60% van de bevolking. Dat is een mentaliteitskwesitie. Dat zoeken naar eigen belang en "ik wil meer". Ik wil dit, ik heb recht op. Dat is toch ook een gedachtegang. Vindt u het gek, dat iemand die ambtenaar is dan ook denkt, dat hij meer moet, dat zijn ministerie meer moet hebben, dat zijn ambtenaren meer macht moeten hebben? Deze persoon reageert doodgewoon op datgene wat rond hem leeft. Een directeur van een concern wil misschien helemaal geen schade toevoegen aan de natuur, aan de gezondheid van de mens. Normalerweise zou hij dat ook niet doen. Maar wat geldt: "Ik moet voordeel hebben; wij moeten voordeel hebben. Wat anderen doen interesseert mij niet. Wij moeten gelijk hebben." Wat zegt hij dan: "Dump die rommel maar, 't is goed voor ze. Als ik het zo goedkoop weet te doen, dan ben ik natuurlijk nog belangrijker, dan krijg ik misschien nog wat meer tantieme." Dit effect is er.

Wanneer we spreken over de geestelijke milieuvervuiling dan hebben we het niet alleen over de afzonderlijke factoren, maar we hebben het over de gemeenschappelijke mentaliteit. De mentaliteit bepaalt namelijk het emotioneel reageren op een bepaald gebeuren. Dat zijn golven die ze uitsturen. Ze zijn betrekkelijk massaal. Niet alleen naar bepaalde mensen, maar naar iedereen.

Als u Lubbers haat en u erkent gelijktijdig, dat Lubbers macht heeft en er is iemand die macht begeert, dan zal hij geneigd zijn om het voorbeeld van Lubbers te volgen. Dankzij die stimulans, u moet terugkeren naar de eenling. U kent dat maconnieke beeld wel, u moet de welbehouden steen zijn. Als je kijkt naar de meeste mensen zijn ze meer onbehouden dan behouden. U moet tegen uzelf zeggen, dat u uw leven hebt. In dat leven is niet belangrijk wat anderen zeggen of denken. Het is hetgeen ik innerlijk als juist ervaar, dat moet ik zoveel mogelijk beleven en tot uiting brengen. Als je dat doet dan schep je daarmee voor jezelf een aanvaarding en een harmonie. Die straal je dan ook nog uit naar anderen. Anderen die in je

nabijheid komen zullen dan ook dat patroon van rust, van aanvaarding krijgen. Die zullen dan ook beter opgewassen zijn tegen allerlei dingen, waardoor ze anders misschien uit de koers zouden raken. Wanneer steeds meer mensen dat zouden doen dan zouden we de massale milieuverontreiniging ongetwijfeld aardig kunnen beperken. Dan moeten we eerst beginnen om onze zelfzucht opzij te zetten. Het toenemende materialisme heeft als gevolg gehad een toegenomen egoïsme en een toegenomen egocentrisme.

Dat impliceert, dat je moet teruggrijpen naar de innerlijke waarheden en de geestelijke waarheden van je eigen bestaan zonder dogma's of geloofsartikelen om zo weer te worden tot wat je behoort te zijn. Een mens die met al zijn onevenwichtigheden in zich de harmonie draagt van zijn werkelijke wezen en daardoor in staat is zijn eigen onevenwichtigheden voortdurend zodanig te compenseren, dat er een levend geheel overblijft waarin hij zichzelf kan herkennen, waarmee hij tevreden kan zijn zonder dat hij hoeft weg te vluchten in allerlei schijnbelangrijkheden van drogbeelden of fantasieën.

Als je het zo bekijkt dan kunnen we zeggen, dat de geest ongetwijfeld wel mee aansprakelijk kan zijn voor een deel van wat u geestelijke milieuverontreiniging noemt, maar waarvoor de mens zelf wel voor het merendeel aansprakelijk is. Waarom heeft die mens dan nog steeds niet geleerd, dat belangrijker dan alle dingen is de oude regel: ken jezelf, wees jezelf, beleef jezelf. Deze drie dingen samen zijn de grondwaarheid die elke op zijn eigen manier zal uitlegen. Dat geeft ook niet. Ze zijn gelijktijdig de grondwaarheid waaruit elke geestelijke ontplooiing kan voortvloeien en van waaruit gelijktijdig een verbetering van menselijkheid binnen de menselijke relatie, menselijke samenwerking en wat dies meer zij zich kan ontwikkelen.

❖ *Hoe deze boodschap op een veel grotere schaal te verbreiden?*

Door zelf te zijn, zoals ik u heb gezegd, Uzelf te zijn. Uzelf te kennen. Uzelf mede in het al te beleven. Wanneer u dat bent dan draagt u iets uit wat veel beter werkt dan welke boodschap dan ook. U moet het goed begrijpen, dit is niet iets wat redelijk benaderd kan worden. Dat kun je proberen in een gezelschap als dit. Je gooit er dan toch nog emotionele golven achteraan om het een klein beetje reëel te zien. Dit is geen redelijk onderwerp. Dit is niet rationeel te benaderen. Dit is niet wetenschappelijk onderzoekbaar of bewijsbaar, tenzij je als fenomenoloog de mogelijkheden zou nagaan. Daarom is het antwoord niet: Verbreid de boodschap aan iedereen, maar leef de boodschap, zo goed u kunt. U zult dan met anderen die boodschap steeds beter kunnen delen. Wanneer een ander zich dan afvraagt waarom je zo rustgevend bent of waarom het in uw omgeving net een beetje lichter lijkt dan kunt u zo iemand heel voorzichtig proberen er iets over te zeggen. Maak er geen evangelie van, want geloof me, een evangelie wat verkondigd wordt is meestal nooit de boodschap, maar een beperking van de ontwikkeling. Het evangelie wordt namelijk dwingend verkondigd sedert Paulus. Elke dwingende verkondiging is een aantasting van de werkelijke ontwikkelingsmogelijkheid, dus ook de innerlijke vredesmogelijkheid.

❖ *Samen die boodschap beleven?*

Natuurlijk kun je dat samen doen met anderen. U moet één ding echter heel goed begrijpen: u kunt nooit de ander zijn en de ander kan nooit u zijn. Er zullen altijd verschillen blijven. Wanneer u beiden een eenheid hebt, een uitstraling van harmonie dan zal die uitstraling naar u beiden natuurlijk veel groter zijn dan bij een mens alleen. Wanneer één van de leden dan eens even onevenwichtig wordt dan vindt hij weer steun aan het evenwicht van de ander. Je krijgt dus inderdaad een betere mogelijkheid. Denk echter niet, dat je alle gevoelens met die ander deelt of dat je het altijd met elkaar eens kunt zijn. Dat is zeker niet zo. Elke mens heeft zijn eigen emoties. Elke mens heeft zijn eigen manier om de wereld te zien. Zijn eigen benadering, zowel van zijn eigen wezen als van dat van anderen. Op het moment, dat je dat uit het oog verliest kun je misschien wel een eenheid uitdrukken, maar je kunt ze niet waarmaken. Dan is de betekenis weg. Het is misschien niet zo hoopgevend als u dacht, maar het is wel - in het kader van dit onderwerp - zo reëel als ik maar zijn kan.

❖ *Onverstaanbare opmerking.*

Wanneer je die neiging hebt en je erkent zelf, dat die onredelijk is dan kun je die onderdrukken. Wanneer je dat een paar maal doet, dan zegt hij, dat hij toch liever ergens anders naar toe gaat omdat er voor hem niets te beleven is. Met andere woorden: zolang u zelf aan het stuur blijft zitten en u niet alleen door gevoelens, emoties of behoeften laat stimuleren

zonder meer dan bent u een dergelijke aankleving snel kwijt behalve wanneer het een onbewuste verwarring in de aura is. Dan kunt u, als u ontdekt, dat u als het ware twee persoonlijkheden hebt, proberen om u iets terug te trekken in uzelf en dan gelijktijdig constateren, dat u gedachten naar die andere persoonlijkheid uitzendt. Heel vaak blijkt dan dat er ofwel een overeenkomst mogelijk is of dat ineens het besef ontstaat, dat u het niet zelf bent, maar dat er naast u iemand anders staat. Daarmee is de situatie al heel vaak opgelost. U kunt dat natuurlijk ook doen met een medium er bij. Je kunt dan proberen die andere entiteit via het medium door te laten komen. Dat kan ook een vrijmakende inwerking hebben.

❖ *Opmerking over deze situatie.*

De mogelijkheid heeft altijd bestaan. Het is duidelijk, dat naarmate de mensheid in grotere aantallen gaat samenleven de meeste door mij genoemde storingen zeker bij de mensen worden veroorzaakt in intensiteit toe zullen nemen. Gelijktijdig zullen ze door beperktheid van afstand onderling sneller beïnvloed worden.

Er is een bepaalde regel. Wanneer een lawaainiveau lange tijd bestaat, bent u er zodanig aan gewend, dat u het uit kunt sluiten. Dat houdt in, dat u in een lawaaiige omgeving, bijvoorbeeld een fabriekshal, met een ander kunt spreken doordat u selecteert tussen datgene wat u wel en wat u niet wilt horen. Wanneer u echter onmiddellijk die hal binnen komt dan is het u onmogelijk die ander te verstaan. Zo is dat ook bij de aangroei van de bevolkingsdichtheid. Er komt nog iets anders bij en dat is bijvoorbeeld het gevoel voor eigen territorium. Dat is voor mensen met heel beperkte ruimte. Wanneer die ruimte wordt aangetast dan krijgt men allerlei onbehaaglijke gevoelens.

Je kunt er aan wennen. Heel vaak gaat die gewenning gepaard met bepaalde situaties. In bepaalde situaties ervaar je dus niet de weerzin die een ogenblik later in een andere situatie wel optreedt. In de tram of in de trein als hij overvol is niet, al staat iedereen tegen u aan. U vindt het dan misschien niet helemaal prettig, maar u voelt zich dan toch niet in uw persoonlijkheid aangetast. Een ogenblik later zit u op een parkbank. Dan komt er iemand iets te dicht bij u zitten, want daar is ruimte genoeg, en u voelt zich wel belaagd. U denkt dan: als die ander niet opschuift, ga ik weg.

Naarmate die bevolkingsdichtheid sneller toeneemt is er minder gewenningsmogelijkheid. Dat is zowel gewenningsmogelijkheid als wat ik een geestelijke ruis zou willen noemen als ten aanzien van het territorium zoals genoemd. Het resultaat is, dat bij zeer snelle bevolkingstoename toenemende spanningen bestaan in de persoonlijkheid en dat er gelijktijdig overmatige beïnvloeding door een te sterke emotionele uitstraling van de omgeving zal plaatsvinden. De gewenningsperiode beslaat over het algemeen ongeveer 25 tot 50 jaar over de gehele bevolking genomen. Jongeren zijn er bijna onmiddellijk aan gewend, maar ouderen moeten zich er aan wennen. Wanneer we reëel zijn dan moeten we zeggen, dat bij zeer vele volkeren de toename zodanig is, dat het moment van redelijke gewenning bij de gehele maatschappij niet op kan treden. Daardoor ontstaan er steeds grotere psychische onevenwichtigheden, er ontstaan steeds grotere emotionele moeilijkheden en deze zullen zich uiten in steeds grotere onredelijkheid van handelen en denken.

❖ *Dan blijft er dus niets anders over dat de mensen zich op de een of andere manier proberen uit te dunnen.*

Dat doet ze toch wel. Daarbij is het wegverkeer een grote hulp.... Laten we heel reëel zijn en daar zien we ook een gewenning. Duizend doden in het verkeer zijn niet zo erg als de mishandeling van één paard in de wei.

Het is niet dichterbij. Het verkeer is ook vlakbij. De doden in het verkeer zijn in feite aanvaard. Zoals in een oorlog. Het is natuurlijk verschrikkelijk, 100.000 doden, een paar miljoen doden, maar we gaan over op de orde van de dag. Als iemand ons een klap geeft waardoor we een bloedneus krijgen dan is dat eigenlijk veel erger voor ons dan dat miljoen doden, want dat is nu eenmaal zo. We denken niet na over de hele sequentie die daarbij een rol speelt. In het autoverkeer zouden veel minder slachtoffers vallen wanneer iedereen zich bewust was van zijn verantwoordelijkheid tegenover anderen. Oorlogen zouden niet voorkomen wanneer de mensen zouden begrijpen wat het betekent om van een ander te vergen, dat hij zijn leven offert om iets te bereiken wat eigenlijk voor niemand waarschijnlijk de moeite waard is. Als je zo gaat denken dan sta je er wel een beetje anders tegenover. En het uitdunnen van de mensheid, ach dat komt wel tot stand waar het nodig is. Wat meer nodig is, dacht ik, dat is het inzien van een verantwoordelijkheid tegenover het nageslacht. Vroeger was het zo, dat je

nageslacht had omdat het dan voor jou verantwoordelijk zou zijn. In de oude maatschappij waren kinderen de AOW van hun ouders. In deze tijd ligt dit alles heel anders. Dan zien we dat inderdaad de bevolkingsaanwas steeds afneemt. Ze is er nog wel, maar ze neemt toch steeds af. Waarom? Omdat de belangrijkheid niet zo groot is als vroeger, dat kinderen in leven blijven om voor hun ouders te zorgen.

Daarnaast zien we juist, dat in bepaalde gebieden medemenselijkheid toch ook nog veel voor komt. Als je in een vluchtelingenkamp zit dan heb je maar een paar dingen om je mee bezig te houden, dat is eten, zorgen, dat je een dak boven het hoofd heb en modem gezegd hoe kan ik relaxen? De gevolgen daarvan blijven dan ook niet uit, inclusief de erfelijke zwakheden meestal van de voortbrengselen van dergelijke tijdverdrijverij.

❖ *Voorspelling over grote natuurrampen.*

U vraagt om voorspellingen die niet binnen het kader van het onderwerp vallen.

De natuur compenseert zich. Dat wil zeggen vaar vervuiling aanwezig is een overmatige neerslag een verandering in bijvoorbeeld giftige stof tot stand kan brengen. Hierdoor kan dan weer een aanpassing van gewassen plaatsvinden. Dat kun je natuurlijk niet doen als mensen met verkeerde stoffen spuiten. Dan gaan niet alleen de insecten dood, maar ook de vogels. Daarmee krijg je de noodzaak weer meer tegen de insecten te spuiten. Dat is een soort kringloop. Wanneer je kijkt naar bijvoorbeeld industriegif die wordt door oxydatie, maar ook door de vorming van bepaalde levende wezens in de oceaan voor een groot gedeelte weer omgezet. Weet u, dat er op het ogenblik - zeg maar - olievretende schimmels zijn die in de oceaan de olieresiduen aan het omzetten zijn. Ze produceren daarmee stikstof, aan de andere kant blijkt het voor een deel van het plankton voeding te zijn. Dat houdt in, dat plankton wel selecter wordt, dus niet meer in zo grote verscheidenheid bestaat, maar dat een aantal soorten zich aan passen aan een totaal andere bestaanswijze, waarbij eigenlijk een vervuilde oceaan een normaal milieu wordt.

Datzelfde kun je zien op een verontreinigde bodem. Bepaalde plantengroei verdwijnt, maar andere soorten schieten er welig op. Die zijn wel aangepast. Die zijn dan nog wel in staat om een fotosynthese in stand te houden juist met deze voedingsstoffen. Er is dus een aanpassing. De rampen die gebeuren kunnen ertoe bijdragen, dat een aantal niet aanvaardbare verontreinigingen en aangetaste levensvormen verdwijnen en daardoor als het ware terrein vrijmaken voor andere vormen die beter aangepast zijn. Het kan van alles zijn, vulkanisme, aardschorsverschuivingen en trillingen, overmatige regenval, overmatige droogte. Al deze dingen kunnen op hun tijd daartoe bijdragen.

Dat is voortdurend plaatselijk. Bij algehele aanpassing zou geen stock blijven bestaan voor verdere mutatie wanneer het natuurexperiment mislukt. De evolutie in de natuur is het tot stand brengen van een groot aantal mutaties. Daarvan is driekwart een sprongmutatie en een kwart een geleidelijke ontwikkeling. Uit die mutaties blijven de meest levensvatbare vormen voortbestaan terwijl de anderen normalerwijze zouden verdwijnen.

De mens is ook een sprongmutatie geweest. Er zijn mensvormen geweest waarbij de schedelbouw, skeletbouw anders was dan van de huidige. Vreemd genoeg hadden ze ook een ander hersengebruik. Ze hadden meer hersenmassa, maar de massa was niet gedeeld, zodat het geheel emotioneel bepaald bleef. De mens moet dat juist weer een beetje meer benaderen. Bij de mens is de deling van de herseninhoud tot stand gekomen waardoor je emotie en rede tegenover elkaar krijgt, zodat een tweeledigheid bestaat waarbij redelijk de emotie beschouwd kan worden, maar ook emotioneel de rede benaderd kan worden. Wanneer je de krachten van de emotie gelijktijdig dan weer overbrengt naar de rede zodat ze een aanvulling van het redelijke kan vormen, waar dit niet voldoende is dan komt er een totaal nieuwe mens. Zo is dat in het verleden dus gebeurd. Het was zuiver instinctief alleen mogelijk voort te bestaan in zeer beperkte gebieden en in toch wel sterk geformaliseerde stamverbanden. Verdere ontwikkeling zat er niet in. Nu waren er een aantal geboorten die zich daaraan onttrokken. Die zijn voor een deel voortgekomen uit deze vroegere stam, maar uitgeworpen. Die uitgeworpenen hadden onder elkaar andere mogelijkheden, hebben daardoor een betere sociale ontwikkeling gevonden, hebben vooral mooiere samenwerkingspatronen gevonden en daarnaast een grotere mogelijkheid tot hanteren van voorwerpen. Daaraan hebben ze dan weer een superioriteit te danken. Er is een tijd geweest, dat er vier menssoorten naast elkaar bestonden. Sapiens is een sprongmutatie geweest die in een zeer

korte periode van pak weg 200 jaar tot een zelfstandig stambestaan kwam.

Ik geloof, dat we onze tijd ruimschoots hebben gevuld. Aangezien de onderwerpen steeds verder van de verontreiniging afdwalen, geloof ik, dat het beter is hiermee de zaak te besluiten. Ik wil dat niet doen zonder u nog aan één punt te herinneren.

Gedachte-invloeden zijn in wezen een stimulans voor anderen. Wanneer u zelf daardoor beheerst wordt bent u uzelf niet meester. Zoek naar een innerlijk evenwicht. Probeer uzelf te leren kennen, probeer uzelf te zijn en zo een basis te scheppen waardoor voor steeds meer anderen een dergelijke evenwichtigheid en de daaruit voortvloeiende bewustwordingsmogelijkheid zal ontstaan.

Ik dank u voor uw aandacht, goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Als u zo ongeduldig bent met de werkelijkheid, dat u de kleuren van de honger nog niet kunt zien, dan zult u de werkelijkheid voorbij gaan.

Honger is niet slechts te weinig eten, honger is niet slechts een tekort dat in je lichaam knaagt, honger is het ongeweten weten dat toch om een besef en aandacht vraagt.

Dat heel het wezen sterk vervult, dat spreekt van hogere werkelijkheid, dat je doet vermoeden, dat je bent verbonden met een tijdloos voortbestaan genoemd de eeuwigheid.

Verlangend in jezelf naar waarheid, zoek je naar werkelijk besef en ongeduldig streef je voort, steeds zoekend en steeds al benoemend.

Maar als je wezen dan ook hoort wat in je spreekt, wat in je leeft, wat in je wordt omschreven als deel van zijn met zijnde zijn tot eenheid zijn van leven.

Ik vraag mij af of men begrijpt maar het is de honger die knaagt en die de mens haast onbewust tot zijn onredelijkheden jaagt en doet vervreemden tot het zijn van mens wat betekent menselijk zijn.

Dat menszijn niet wordt uitgerekend maar is het dragen van de pijn van anderen.

En niet jezelf te zeer beklagen en jezelf wordt belast, dat je voelt, dat allen tesamen slechts één kader, één bestaan, één werkelijk leven is.

Dus, zoekend naar de werkelijkheid, aan jezelf nog niet ontkomen vermijd je verwondering maar in hun bestemde dromen en soms in het voelen van een kracht van licht dat in je leeft, waarbij het even lijkt dat heel het zijn verbaasd en vagelijk nog verheven in verhevenheid buiten ruimte, buiten tijd, zichzelf opgeladen voelt om dan weer terug te keren.

Slechts deel van een nostalgie zich tot beleven af te keren.

Niet weten hoe het waarlijk was.

Toch was dit werkelijkheid.

Wat u hongert, wat u zoekt.

Dat wat u jaagt door tijd, dat is de eeuwigheid die in u leeft.

Dat is de kracht die in uw zijn bestaat.

Zo vreest niet als het ik verwaast en eeuwigheden ondergaat, maar zeg: dit is mijn werkelijkheid en hieruit vind ik alle kracht om voort te gaan in tijd.

Niet meer in heimwee, niet met honger, niet met ongeduld vervuld, niet meer beladen met een deugd of ongedulde schuld, maar zijnde slechts jezelf en waar, en leven uit de kracht zoek dat door jou in alle zijn tot aanzijn wordt gebracht, dan begint leven.

Tot dat wat er in je leeft.

Werkelijkheid is dat wat het diepste innerlijk van de mens aan alle mensen geeft.